

Ford Puma a Kuga jsou vozi kategorie SUV, do kterých se dobře nasedá a řidič má přehled odění před sebou.

Ford Puma zaujme svou kompaktností a větší Kuga s variabilním zavazadlovým prostorem je navíc k dispozici s hybridním pohonem.

Rezervujte si dvoudenní testovací jízdu na Ford skladem CZ.

Není asi pochyb o tom, že ústavní soud je jedním z klíčových stávkových kamenů našeho ústavního pořádku.

Po dvou desítkách let má ústavní soud nového předsedu.

Pavla Rycheckého nahradí Josef Paks, bývalý šef nejvyššího správního soudu.

Prezident Petr Pavel ymenoval vpátek i místo předsetkyni soudu, dosavadní profesorku občanského práva, Kaperinu Ronovskou.

Já jsem se rozhodl a jmenovat předsedou ústavního soudu pana doktora Josefa Paksu jako jedno z nejrespektovanějších právníků v naší zemi.

Řady ústavního soudu posílí nově i soudci Veronika Krzestianová a Robert Fremmer.

Právěkole měj se minulý týden při slyšení v Senátu rozproudila největší debata.

Po té, co vyšlo na jevo, že respektovaný soudce se zkušeností zmezinárodního trestního soudu poslal v osmdesátých letech v Československu do vězení mladému,

že v kauze, kde obžalobu zmanipulovala komunistická státní tajná policie.

Nakolik to spochybňuje jeho morální integritu?

Jak zásadním šrámem je pro ústavního soudce angažma v předlistopadové justici?

A proč se minulost Roberta Fremmera řeší až teď 30 kilet poté?

Je pundědi sedmého Srpna.

Tady je Lenka Kabrhehlová a 5,59.

Spravodejský podkást se znam zpráv.

Jaroslav Spurný, investigativní reporter týdeníku Respekt. Doblý den.

Doblý den.

Jaroslave, schválení Roberta Fremmera na pozici ústavního soudce v Senátu.

Minulý týden předcházela dlouhá debata,

která se vázala keho předlistopadovému působení v justici.

Jak překvapivé to pro vás,

který se zabývá tématem z pravidlností justice dlouhodobě,

jak překvapivé to pro vás bylo,

že se tahle kapitola jeho života objevil až teď?

Bylo to pro mě překvapivé, protože samozřejmě,

když připunil svojej minulost,

tak já jsem spróvodný procholom nesprávidlny věsouzených

a bysme na ten případ někdy nenarázili.

Jeden z lidí, který se toho případu týká, Aleksandr Eret, napsal,

v roce 1990 ještě zvězení dopis do Respektu, který jsme zvěřenili,

takže bych si to měl pamatovat, ale ten dopis nebyl zcela jasný,

takže mi vypadl nějak zlavý.

Takže vlastně všechno, co se dělo,

poslední týden kolem jiminování soucefremra bylo podobně velmi, velmi překvapivé.

Pojdme připomenout ji, jaká byla karjéra soucefremra v komunistické justici?

On do ní nastoupil v raných osmdesátých letech,
v jakých pozicích potom působil?

Pracoval na soudu z roku 82, s soudem ve velmi malém věku,
dneska v posledě nepřijatelném.

On se vydával převěděšším trestné činnosti a souděl hodně mladistvé,
to znamená delikventy do 18 let, ale pozdě se vypracovala vlastně
jim soudil velmi závažné trestné činy, soudil třeba jednoho vraha a soucefremir zároveň.
Posledím soudem, který v Česko-Slovensku komunistickém udělil trest smrti,
ten trest smrti nebyl vykonán, protože v chvíli poté byl zrušen.
A dá se říct, do jaké míry mohl být soucefremr z 5. s režimem?

Všichni jsme s tím režimem, byli z 5.

I my dyzidenti s mesním, s 5. nějakým způsobem byly.

Každopádně soucefremr musel vědět.

Nebo respektive, bylo mnou se to říkala, že to jim času strašně lechce,
ale musel vědět, že jako souce je součástí systému, který rozhoduje,
řekněme o životech lidí účelově.

Přední mohlo defilovat skuteční zločinci nebo předtím je drobní zločinci,
ale nizméně měl vědět, že ten trestní řád je napsaný tak,
aby vyhoval jak si je represivním účelům komunistické strany,
která tu o všem ho rozhodovali. Byly to paragrafy, které byly součástí
trestního řádu, trestního zákona a ty paragrafy byly opravdu z dnešního pohledu
esměšné paragraf výtržnictví, paragraf příživnictví,
ten byl fascinovací a další.

Jste narazil na kauzu Olšanské hrbitovi z roku 1988 z Krsten dopis Aleksandra Eretak,
který poslal tedy potom do redakce Respektu.

To je právě kauza, která zbudila v těch posledních dnech pochybnosti
a ve které se na zmanipulované obžalo by podílela komunistická státní tajná bezpečnost.
Můžeme připomenout, co všechno se v té kauze dělo, o co všechno šlo
a co je vlastně o tom případě známo.

Co všechno se měm událo, nemůžeme připojnout, protože do ani pořádně nevíme.

Každopádně v roce 1987, dva mladí kluci 18 lety a 17 lety

povalili a poničili asi přice na hroku, na pohřebišti v Rudu Armíicu a Bulhárazských vojáků.

Poslední květnovou noc letošního roku jsem do těchto pětných míst v Trhlvandál.

To je zpráve se nechtěl věřit.

Po neznámém vandalovi zůstalo 30 poškozených pomníků sověckých vojáků.

Spomníků Rudu Armíiců odšrouboval a ukradl 13 mosazných hvěz.

Povalil i sochu ženy, která stojí nedaleko hrobu bulharských vojáků.

Vzledem závažností trzného činu jsem naridil vytvoření 25 členého týmu
složeného z největších praských kriminalistů.

Začala úsilovná cíle vydoma to slovám ravenší práce, bez oledu na čas.

Sotva 18 letý Petr Havelka učil se pro davačem byl však pro nekázen vyloučen.

Ani pak toho moc nenapracoval, měnil místa, nikde dlouho nevidržel.

Byl trestán pro tvestné činy obecného ohrožení,

pro zbrojování výtržnictví, pro přečin poškozování majetku v socijalistickém vlastnictví.

Je vyznavačem hnutí punk, hodně pije alkohol.
Žije sám, otec emigroval, matka založila novou rodinu.
Běhemní kolikardnů je dopadla krvinání policie běžná a zistělá,
že títok klucy a nespochybnitelně, v tomto případě,
mají toho na svědomí víc, mají na svědomí ničení draších památek,
výkolid vlák, kávali na kole kameny nebo dokonce pražce.
Ty vlaki si nikdy nepodhril vykolid a další a další záležitosti.
O těch lidech vím, v posledě byl mi málo ní nějak z rokem 88. poucouzení mizí
a vlastně vůbec nevím, jak skončili.
Nicméně z toho, co z nám a ze spisu vyplývá,
že v případě těch lidí užlo o jasné kerminální dalikty.
Ale ta památka po rodu arměnicích to bylo téhdy politicky velmi citlivé,
že samozřejmě jsou drozí zůstředního výboru, měli strach, co na to Moskva
a pravděpodobně se dohodli.
To nevíme nikdo, že z toho depovalní náhorupku dělají velký tresný čin.
Tak aby případně odstrašil další lidi.
Ale také, aby ukázali těm svým nadřízeným svědskou sořu,
který nás tehdy okupoval, že to umí vyřešit
a bym ukázali také, že ty rodu arměnici jak si běžný lid má hrát
a že ti, kteří to udělali patří do nějaké kategorie.
Proto se snažili prověřit všechny přátelé, ale jí ze kterým mese ti dva,
Pan Mundok a Pan Hávelka, tehdy mladí kluci kamarádili
a přite příležitosti narazili právě na Aleksandra Eretta.
A přídomovní prohlíd se u něj našli dení, ve kterém byly podle.
Soutře Feremra, ale i podle spisu, takové poznámky,
kdy on vyjadřoval obdiv v německé armádě i v německé nazistické armádě,
nevím i přes nějaké, ty deníky byly pozdějí zničené,
ještě zatotáče, s neznám jí důvodu, tak nesmět návyspětli.
A komunisté najdno měli ruce důkaz,
že ti lidé, který zničili ty posvádné náhrobky,
takže to organizoval člověk, který měl obdiv k vašistům
a udělali z něj duchovního vůce.
Dál je to nepřihledné, předzala to státní bezpečnost
a přilepila jim spoustu tresných činů, tam je popisáno
v tom spisu asi 100 tresných skutků, které měli tyhle tři spáchat.
Já, jak to znam, ze svoje vlastních zkušenosti, tak ona poslatná část
nebo část z nich nemusí byt pravda.
V každém případě tady ten leprípad prověřoval státní bezpečnost,
nicméně, prokurátor a prokurátori nešní státní zástupci
měli tehdy obrovskou moc, to byli vrchní strážci nad komunistickou zákonosti,
napsal obřalobu dlouhou s to stránkovou,
se které vůbec nebylo patrné, že se na tom případu podílela
státní bezpečnost.
Odlal ta materiáli, kde zakryl stopy po jakékoliv práci státní bezpečnosti

a Robert Fremmer dostal na stul spis, který působ byl jednoznačně kriminálně.
Jaký tresn tohedy vinesl?
On vinesl celkem přísné tresty, tak klíčová osoba, Alex Redostal 6 let,
tě dvě klucy o něco ví se respektive.
Jeden z ním byl mladěství dostal pětlet vyšší, třes dostat nemohl,
to byl nejvyšší možný trespor mladěstvího a pán Mundo, kterým byl 18,
tak tehdy dostal asi s sedm a pluroku.
Tehdy zase ten soutní systém fungoval jinak, než ho známe.
Klíčovou postavou komunistické justici byl generální prokurátor.
Ten měl větší kompetenci než nejvyšší sout, než jakýkoliv sout se ten mluho rozhodovat,
rušit tresty a tak dál. A tomu se ten trest nelíbil, zdá se mu nízký.
Proto zařijí děl, aby vyšší sout ten případ dostal a tam už byli tresty zvýšeny.
Nebyli zvýšeny až tak moc, ale byli zvýšeny.
Z toho dle já se tak trochu domnívám, že
státním bezpečnosti komunistická strana nebyla úplně zpráci.
Pana Ferdemira spokojena, protože nebylo v těch, kde přípalech tak úplně běžné,
že bych generalní prokurátor žádal, když už byli vynesný tak vysokoj tresty,
že by žádal ještě zvýšení.
A když teď zaznívá argument na adresu soutce Ferdemira,
že posledo vězení nevinného člověka, je to opravený argument?
No, znešního hlediska je to opravený argument.
Je otázka, jestli to věděl.
Já jdi si v tom sál blok do respektu, tak jsem si kadl jednou tásku,
jestli Robert Fremmer byl součástí té manipulace a nebo jestli byl obětí té manipulace.
On sám říká, že nebyl, že o tom nevěděl.
Právě, on sám říká, že nevěděl.
My nemáme důkazu tom, co věděl nebo nevěděl o tom sourů.
To zemná, že on se stejně tak mohl stát obětí.
Každopádně ten rozsudek poslal do vězení znešního pohledu nevinného člověka.
A víme, jaké dopady to mělo potomného život,
konkrátně na život Aleksandra Eretak, když se spomínal na ten dopis,
který poslal do respektu?
To je docela zbášní, tom roce 1990 v červenu
jsme to zvěřenili do pis spoměny dlouhy.
Aleksandra Eretk si tam ani nestěžuje na soudy,
ani na justici, ale píše tam především věci,
která musela být naprosto šírná o tom, jak ho nutili přiznání.
A to nebylo taky už, že by omlátili s té vás.
On seděl ve vás běh a tam na něj nasadili bomzáky,
lidi, kteří donášeli téhedy policii, státním bezpečnosti.
A tohle je naprosto jasně uvěřitelné,
z toho, co píše, byly ho tam šikanovali,
pravděpodobně znásilňovali.
On si v té vás běh musel prožít ve klo a to z toho doby su vyplývá.

A i z později šibá Sinské zběrky, kterou napsal v roce 1995
a potom by dal v roce 2009 ve Výdni.
Jako sami zdat, tak vyplývá, že jeho životem upadavdu velmi otráslo
to vězení a to vyslýchání.
Pokus z něj udělat svoka sexuálního devienta.
A oni se jim snažili přišít i z nás silnění,
to je hlá velmi sporná kauza.
Do toho případu byla zatážena potom jího maminka,
která odešla spod mínku a tak dál.
A přesupřed se všechno spohledu v roku 1988,
kdy ten sud probíhal, tak musím říct
a dneska nemůžete zniknout z jiného.
Když je ten space byl značně nejednoznačný.
Já si myslím, že se státní bezpečnosti podařil
celkem usarský kousek na kousek kriminálničnostu kluku,
kteří byli díboci přilepit něco,
co se jim hodilo vzhledem k těm budu armícům a zelenem v Moskvě.
Máme tu fašisty, ne český lid, ale fašisté tady bourají
náhrobky obdivatelé němeské fašistické armáry.
Na spořáku vám to dost necinka,
kam z penězi, aby byly chráněné před inflací.
Fund monetika zhodnotí jakoukoliv částku o 6,5 % a to firmám i do mátnostem.
Více na monetika CZ.
Přesto hle všechno se Robert Fremertely nakonec minulý týden
stává s úcem Ústavního soudu respektive Senát ho tam potvrdil.
Jaké argumenty se byhem toho středečního schvalování v Senát objevovali?
Ona si tam v podstatě neřešilo nic jiného než o tom,
jestli věděl nebo nevěděl.
Jestli ho sá tím bezpečnost nějakým způsobem využila,
protože byl pro něj spolehlivý,
jestli on věděl nebo dokonce byli s níma domluvené,
ale nebo naopak jestli byl tou justiční obětí a nevěděl úbezni
a jenom proto, že v tom spisu to bylo se stavené,
takže bylo zřejmě, že jen rúsob bude vynesný, tak jak byl,
takže byl neviný.
Značil jsem se skromáždit všechny argumenty,
které byly k dispozici světčící pro závěr,
že já a teď mluvím i za nášš senát, já a můj senát,
jsme se bědomně porušení zákona nedobustili.
V rozsudku Robert Framer opakovaně opouští hroly nestraného souce
a podsouvá obviněným nejruznější moty vyprojednání,
rozpoznal u nich například nepřátelství
k socialistickému, společenskému zřízení strana 127,
dále že chtěli škodit komunistům,

nebo že se dopustili hanobení prezidenta republiky.
Ale není to o tom a moc bych prosila,
bychom mi tady dnes odcházení s tím,
že senát říkli, že pan doktor Framer je vinen,
protože to bychom se podobali té komunistické justici.
My prostě bychom měli říct, nevíme.
Poseznámení se se všemi těmi to podklady,
já jsem se přiklonil na stranu verzy,
kterou předkládá pan kandidát Framer.
Věřím tomu, že to bylo tak, jak říká on,
a proto v té tajné volbě dostaneme můj hlas.
Buď Souce Framer v té době učinil chybný úsudek,
jakož to Souce,
což by ho diskvalifikovalo profesně a odborně,
a nebo jedna na pobědnávku,
a pak by šlo ovážené zjištění,
Souce totiž nesmýslit nadále
a mít přitom určitou životní moudrost
a zachovávat nestrannost.
Jsem přesvědčen, že pokud ty pochybnosti nejsou rozstílené
a pokud se ukazuje skutečně,
některé věci byly jinak,
než nám byl řečeno,
že je velmi obtížné,
potom takovému člověku dá důvěru
v rámci jeho kandidatury na ústavní soud,
do ústavního soudu.
Ale je to na každém z vás,
prostě vážíme to
a jak se kdo z vás rozhodne,
je na vás a děkuju, že se mě vyslechle.
Děkuju.
Myslím si, že tady tuhle věc už nikdy opravdu nerozloukneme
a také jak jsem poslouchal ty projevy senátorů
a ubec všechny, co říkají i potom,
tak v tom praktické nejsou žádné věcné argumenty,
jsou v tom hodně emoce,
jak to lidi vnímají.
Někdo si prostě myslí,
že člověk, který byl v komunistické straně,
že by se neměl stát státním soudcem
a ještě, když má na tedy kutary ten lesporný případ,
že už vůbec ne,
jsou tam naopak i vlastní, kteří říkají ano,

ten případ je sporný,
ale vychází nám z toho,
že soucefremr to nemohl vědět,
nebo že to nevěděl, věříme mu
a především věříme jeho kariéře po roce 1990,
která byla velmi úspěšná prestižní
a ve které si vydobýlo opravdu respekt nejen český právníkům.
Pod mi ji připomenout,
ta kariéru polistopadová, zahrnovala celou řadu top funkcí,
když to tak řeknu,
a zároveň zásadních verdiktů a případů,
můžete připomenout, jaké rozhodky třeba i patřik nejvíraznější,
mají se se dál z nich vyčísně co o profesním nastavení
o morálním nastavení soucefremra.
To já by musel asi začít jeho působením
mezi návrým svůdním tribunálů pro rovanu,
který vyšetřoval zločiny, které se udály ve rovaně.
My víme, že v 90. letech tam,
v jaké si vůzovka Hopčanské válce bylo vyvražděno skoro milion lidí,
ompatřil mezi souci, kteří rozplétali,
a tady ten lesou, tedy tribunál byl v tom velmi úspěšný,
a víme, že souci Ferdemir tam v tom byl velmi platný,
ale pokud zůstanu je v Česku,
tak já jsem se s ním poprhes setkál v případě sochaři Pablo Opočenského,
který byl obyněn,
teď přesně nevím, jestli zavraždy nebo z těžkého obližení
na zdraví s následkem smrti za to, že zavražděl skina.
Tehedy to zbuzovalo ten lepší pad velkou pozornost,
bylo to v době, kdy například Miroslav Sláhályek v republikánsky
k xenofobní politik získával velkou popularitu,
a tady tahle budajná vražda skina byla hodně medelezvona.
Opočenský během celého procesu tvrdil,
že nůž použil v sebe obraně.
Do konfliktu se skinheadem se dostal poté,
co holé lepky nedaleko pražského stince pod velkou napadli
a zmlátili dva občany.
Já myslím, že jasný, co z toho pliné.
Ještě, že chcete chránit svého spolu bližního,
tak se na něj radši vy...
Protože dopadnete jako já.
Málo, který případ vzbudil takový oglas.
Některý opočenského považovali zavraha,
jiní ho podporovali.
Mluvil se o něm i na vládě a prezidenta Havla

se všichni vyptávali, jestli mu dá milost.
Vrchní soudho nakonec osvobodil.
Potázka je, kolik těch souců má tu vůli
v tom přeživším vidět vlastně v původní obječ.
A jestli náhodou to, že to přežil,
není potom vyho neprospěch.
Kdybych jsme vybrat nějaký svůj oblíbený případ,
tak to bude případ objelovaného opočenského,
který já a mít dva pletů, jsme to rozhodli,
takže jsme ho vlastně zprostiti viny
a to zdůvodu nutné obrany.
A ten případ byl pak mnohokrát tecitován
jako taková klasická obkázka toho,
že někdo se brání může třeba je tohotočníka
s řadním tomu, kde konec se zabíjí.
Ale neměl by být po té, teda za to test.
Já jsem tomu soudu chodil
a tehdy mě fascinul, protože to nebylo běžné,
jak ten soucefremar, tehdy jsem ještě ho neznál,
jak ovládl tu soudní síň
naprosto věcnými otázkami
a argumentací, která byla naprosto přesvětčivá.
Já předtím, kdy jsem chodil k soudu,
tak ty soudy byli většinu taky nemastný, nesledný
a tady jsem na jednou viděl osobnost.
Ono na konec rozhodl,
že v žádném případě nešlo ani o ublížení na zdraví,
ani o pokus o vražidu, ani o vražidu,
ale že sochač o počenský se bránil,
ovokám říkou, kdy někoho bránil, koho tiskiní,
napadli a jednoho z nich při to je v sebobraně zabil.
Ty argumenty toho rozhodku byly v době,
kdy česko bylo plné rasového násily,
opravdu útoku na Rómi, které končili smrtí,
tak byly tehdy velmi odvážný,
podobný v případě bylo hodně.
Souci Fremr se stala soucem nejvyššího soudu,
byl v Senátu nejvyššího soudu.
Já si myslím, že kromě Rwandy
jeho účinkování v mezinárodním tresním soudu,
kde se stalo u konce místo před sedou.
Bylo taky velmi významné,
i kdybychom neznali žádný případ,
tak je to velmi významná funkce

a skutečně tam souminování velmi prestižní osoby.
Já si spomínám, že kolega Tomáš Nemeček, právník,
který se tím hodně zabývá,
tak už někdy v roce 2002 psal v respektu,
že souci Fremr i je velká osobnost,
která by si zasloužila cestu na ústavní soud.
To znamená, že náš postoj k nim mobil,
který spíše velký respekt
a v té velmi adibistické justici 90.
To je vlastně první půlky dekády do 2000 lety,
2-3 roky de Fremre mezity,
které dvořili sou argumentaci a svými rozsudky
nové presidenty nové pohledy.
A proč myslíte, že se ta kapitola z jeho kariery
ještě za komunistického režimu objevila vlastně až teď?
Tak samozřejmě tu máme ústavní soud,
jako zásadní instituci na druhou stranu.
Byly to velmi důležité funkce, které se objevili během tej kariery?
Proč na to nikdy nepřišla řeč a nepřišli výtky drív?
V dice o tom přece vědělo?
Tím případ byl opravdu neznámi.
Já jsem, nech říkám, v once jsem spolupracovat,
já jsem na nikdy nedarazil.
Ten panel, který vybírá kandidáty na ústavní soudce,
tak vidím, sedí i Aná Šeba tova jedna z lavních postav v oncu
a sedí tam k vůli tomu, že má evidenci všech těch sporných případů
ze 70-80 tyhle, který vonce zaregistroval
a tady ten lepřípad se v tom neviskitoval.
Mě to samotného překvapuje.
Ještě to odpovědně znám, protože ho nezrovná v Turecku
a dál si špatně dovolat, ale v případu Olšanské hrbítovi
obhajoval matku pana Eret a otakar Motéil.
A otakar Motéil byl právím, který obhajoval samozřejmě dissidenty
a který zase velmi úlce spolupracovala s vonce.
Takže mě zase překvapuje, že otakar Motéil s tímhle případem do vonce
bud nepřišel a nebo s ním přišel a zdál si tak neprisvičivý,
že ho vonce nepřijal. Tady tohle ještě musím zjistit,
myslím si, že v případu těch Olšanských hrbítovů nebylo odpovězno
na jedné otázky a bez ohledu na to, že Robert Fermi je už menovan
a ustavním soucem, tak bych mu se asi tím měli zabývat, už guhli svými svědomi.
A je fair a spravedlivé, nebo je to vůbec možné zužit otázku
morální integrity souce, jenom na to zda se podílel na soudnictví za komunizmu.
Jedna věc jsou zásadní dopady jednoho konkrétního případu.
Druhá věc je vůbec uvažovat o tom, že ten souce se podílel tedy

na soudnictví v totalitním režimu.

Přávě určení této hranice, kdo ještě, by patřil na ústavní soud, kdo ještě nepatřil tam, to není možné narísovát.

Stejně tak jako nemůžete v soudních případech narísovát, co je správné, nebo není každý soudní případ originál a podle toho bychom k němu měli přistupovat.

A pokud se tak podíváme na ústavní soud a na to, kdo se vím tahem na spravedlnost svou schopností vnímat nejen tu institucionální, ale přirozenou spravedlnost a svoji jakoukoliv morální integritou a schopností si tam dostane, tak nemůžeme určit žádnou čarou.

Přeba Josefa Baxu soud se ústavního soudu a jeho nového předsedu znám hodně dlouho, ale vlastně nikdy mi nenapadlo přesto, že jsem viděl, že začal soudit těchsý sád, taky nikdy nenapadl skúm, co udělal nebo tehdy neudělal, protože jeho vystupování, ho podíl na vzniku nejvyššosprávního soudu velmi prestižní instituci, která opravdu jsem přinesla prvky soudnictví, které tu do dnes nebyli, tak jsem ten pocit neměl.

Vodně jsem se díval na současný výkon tedy těchle lidí.

Takže já si nemyslím, že bychom se měli dívat na ústavní souce prismaticem nějaké minulosti.

Nestřed do špiček důstý se přicházejí 50 níci.

Rada z nich vystudovala právnickou fakultu ještě na sklonku minulého režimu, nebo zahajel valí kariery na sklonku minulého režimu, a máme tyhle lidi, kteří často jsou velmi kvalitní, úplně automaticky vyhradit.

Takže si myslím, že bychom se měli dívat po každé, na jejich život ze vším všude.

Já třeba v okamžiku, kdy jsem napsal blog o panu Fremrovi, tak tam byla spousta u hlasu, už tam zase máme komuši, a komuši vyhrávají a tak dál.

To jsou nepřesné, trošku zcestné poznánky.

Já bych byl taky raději, kdybychom měli justici v níž by nehráli úplně prým lidé, kteří byli nějak spodín s minulým režimem nebo s komunistickou stranou, ale nehráli to taková.

A v roce 1989, když padal režim, tak v desetím milionovém české republice, tehdy ještě z učástí země bylo milion komunistů, ty komunisté měli rodiny, to znamená, že minimálně třetina lidí aktivně podporovala tehdejší režim a by se mi zpěti všichni a zmechtěli nebo nechtěli. Taky jsem, kdyby někdo něco vytáhl, tak jsem taky registrovaný v revolučším odborovém hnutí.

Někdy v roce 1984, v schodou konosti, už teda v době, když jsem podjevsel chartu a taky už bych z těží vysvětloval, že to nebylo zmínu souhla, že to udělali automaticky a že vokamši, když jsem to zjistěl, že jsem to zastavil.

To jsou strašně spodné záležitosti, že je spodné věci

a opravdu by měl být posuzovány pečlivěj.
A myslím si, že největší slabina tady celé ty debaty,
že debatujeme o něčem, v čem spoustu věcí ještě neznáme v tom případě.
A to je nejhorší, my jsme si tak opravdu zvykli dávat na jevoty své emoce
a ta svá přesvětlení, ale kdybych se kohokoliv zeserátu zeptá,
kohokoliv z novinářil včetně sebe, co o tom případě ví,
tak můžete přiznat, že víme příliš málu na to,
abych mohli schopni posudit ve všech důsledcích.
A když se díváte na justici jako takovou prošla
ale stejně intenzivní debatou a nějakým procesem reflexé,
jako třeba jiné obory, ať už to byla akademié,
v koniec konců žurnalistika, další obory, lidské činnosti,
nebylo to přecinom ve spravedlnosti, už na trochu mírnější proces?
Byl to pomalejší, protože za prvé roce 1990.
Změne mohli vyhodit všechny soutce, kteří soutěli,
protože prostě za ně nebyla náhrada, tak probíhali nějaké prověrky
a některé nejkřiklavější případy, které opravdu soutěli
naprosto vědomně politické případy tak z toho soutnictví odešlo.
Já si myslím, že jsme hodně prošli 90,
když se ten třetí pili rmoci, teď ty soudy hodně podcenoval
a přili se o tom nedebatovalo.
Vážná debata o té justici se začla vejest až po roce 2000,
kdy s velkým spožděním se začli souti některé zločení komunizmu
ať z 50. hled nebo 70. o 80. hled a ty soudy vynášili
často velmi podibodné rozsudky.
Často se vymlouvali na to, že to je promlčené
a tehdy musela zasáhnout nejvyšší soudy a zasáhl ústavní soudy,
které řekli, že nejsou promlčené.
A myslím si, že tady debata zase o tě zločených komunizmu,
které nás budou dohání než tě nějakou dobou,
rozpoutalo velkou debatu o tom, jak ty soudy vypadají,
kdo tam soudí a teprve tehedy některý kolem roku 2005
se vede vážná debata o tom, jak by soudy měli vypadat,
jaké by měli by. Tady debata není přijde slyšet,
protože ani pro veření soudnictví něco,
o čem by se umělo, řeklíme, zase většin debatovat,
nebo kdyby se úbezeznalo, jakým způsobem to funguji.
Ale myslím si, že ve vnitřní justice tady debata těch patná zlet probíhá
a že za těch patná zlet soudy změnili lepší mu.
A máme mít na ústavní souce přeci jen jiné nároky,
než na souce, který jsou dževté strukturé justiční,
třeba práve zhledí z kamorání, integrity, citů, prospravedlnost.
Ustavní soudalí dá ústavu téhle země.
On stojí vlastně na devší.

On může zasáhnout do jakého, koliv oboru, ty právní činnosti.
On samozřejmě může zasáhnout i do politiky to zeměná,
že je normotvorný, do velké byny.
Je normotvorný, pokud se ústavní ústavní ústány
zdá nebo pokud lidek názoru, právnímu názoru,
že něco, co se stalo je proti ústavě,
tak samozřejmě u kamžitě to zrušuje.
Jeho názorem se musí všichni řídit a platí to prostě na vždycky.
Tady tohle to znamená, že ten ústavní soud by měl být obsazen,
jak lidmi, kteří právou rozumí, tak lidmi,
kteří mají smysl prospravedlnost a mají morální hodnoty postavené hodně vysoko.
Já si myslím, že ústavní soud tady tohle do velky mirysplňuje,
že záslugou Václava háblá, to není jaký obdiv,
jako byl postavený v 90. letech ústavní soud,
kteří si získal aleopravdu neskutečnou prestiž.
Tam byly lidé, kteří dokázali se postavit a chtěli se postavit,
když to byl nutný i Václava háblouvi,
kteří vlastně přinesli skutečně tu etiku do soudnictví
a ono to vydržilo až do dneška.
Proto o tom ústavním soudů vedou velké debaty i liberálové lidé,
kteří jinak by se třeba tedy nezabívali,
protože ústavní soud skutečně potřebuje osobnosti.
Já si myslím, že postava Roberta Fremra, že je na hranici.
Pro mě samotného je napsat, že byl zvolen opráviněně velmi těžké
a je to opravdu s respektem, kde ho práci před před 30 lety
a jak si hůstou k právu, kde vím, že ten nejasný přípát se mu nedá
jednoznačně přiší, že o to můžeme debatovat zleva sprava,
ale prostě nenajdeme tam, jak to bylo nebo nebylo
a domnívám se, že ústavní soud a lidé, kteří v něm jsou by neměli
žádným způsobem spochynovali ani sami sebe, ale především
prestiž toho ústavního soudu.
A myslíte, že může být narušená právě Fremrovým menováním může tím
ta prestiž utrpět a nebo třeba naopak může soud teď v tom obměneném
složení, protože se do jeho řad dostali i další nové osobnosti,
že může tím novým složením ta instituce upewnit
svoje postavení, své chápání, spravedlnosti, nezávislosti.
Já jsem přespečen, že ano, že se ústavní soude mění v tom minulě
doby tam byli někteří souci, kteří dokonce pracouli pomalu,
museli byt napomínání, jejich senáty vynášili rozstavky,
které v zápěti musela měnit plénu, to znamená celý ústavní soud.
To si myslím, že více myslím, že bylo prestiž
to ústavního soudu než sporo o to, co udělal Robert Fremmer před 35 lety.
Já si myslím, že Robert Fremmer bude zesimné znalostma
posilou ústavního soudu, ale na druhosti máme opravdu ten morální rozmiér

a tam jsou dvě možnosti v tenhle okamžik.

Bojti Robert Fremmer dokáže tou svou prací a o tom nepochybuji, že je tam zaslouženě, je svými rozsudky.

A nebo, a bude to druhá věc, ten případ s očanských řvitovů, bude mu se stále znovu a znovu proskomávat,

a možná tam narazíme na něco, co nám Robert Fremmer neřekl a v tom případě by musel soudce Fremmer rezignovat.

Jaroslav Spurný, reporter Týdneku Respekt, děkujeme.

Děkujeme.

Děkují vám.

A to je vše, zpondělního vydání podkástu 559.

Vředte se za námi kdykoli a odkutkoli.

Všechny naše epizody najdete na seznam správách, podkástových aplikacích i na platformě podkásty CZ.

Kontaktovat nás můžete přes e-mail za minutožest, zavináč sz.cz.

Najdete nás i na sociálních sítích Instagram a Twitter.

To byla Lenka Kabrhalová.

Těším se zítra.

Těším se zítra.